

למחרת הופיעה בעל המשמר מודעת תודה לקיבוץ עין-שמר. "הרינו יהודות לכם על מעשכם האנושי הגדול. היא מעשה זה דוגמה לרבים. זוהי אחת העמים הלכה למעשה." אמרו נכבדי כפר קרע לאנשי עין-שמר.

סכסוכים

שמש בבוקר

"פה שביתה! מותר לנו להתארגן!" קראו 15 פועלים, רובם לבושי מכנסי ג'ינס, שני צבו בפתח הנגריה של חנות אמריקאנה בני-ברק.

"לא ניתן פה לעבוד למפירי-שביתה!" המשיכו אחריהם 10 נערים מתלמדים, שהצטרפו לשביתה, עוררו בצעקותיהם הקולניות את דיירי הסביבה, הנוהגים לנמנם אחרי שבע בבוקר.

אחתה שעה ישב משה שמש, עולה מצי-ראק, ענוד עניבה ארוכה, בחנותו, הביט בשותפים. הוא סירב לקבל חזרה לעבודה את פועלו הוותיק יעקב חבושה, שאירגן את הפועלים בהסתדרות הכללית. כשנתקל בשביתה המאורגנת, טען כי בכנותו לפטר את שאר הפועלים ולסגור את נגרייתו.

אולם הצהרת הפיטורים הכללית, שמסר לעובדים, לא הפריעה לשמש שחורה-שיער להרתיע את דמם של הפועלים כבר בשעות הבוקר המוקדמות. הוא הזמין לחנותו 10 מפירי-שביתה, הורה להם לעבוד לעיני חב-ריהם השותפים.

הפועלים הגיבו במהירות. בהנהגתו של

(המשך מעמוד 7) סודותיו הכספיים של גם. המשטרה קצפה על המציאה. למודיע החי בשחיין, לא היה איכפת לעשות את המעשה.

פשרה מוסתרת. אולם השבוע הצטרפו המשטרה ומשרד-האוצר, שבהסכמתו שולם הסכום העגול למודיע, על העיסקה, שעתידה היתה להכניס לקופת האוצר את מיליון הלירות, בתוספת הקנס המשפטי. כי מאז הפרסום הנרחב שניתן לפרשה לפני הבחירות, קיימו ירידיו של גם, במפא"י ובמשרדי הממשלה, לחץ רצוף על האוצר, כדי לבטל את המשפט נגד סוחר חומרי הנפט, תוך מציאת פשרה מתאימה.

לפתע התפוצץ כל הענין מחדש. עתונאי שגילה את העיסקה של המשטרה עם המודיע מיהר לתת לה פירסום, עורר בלב קוראים רבים השאלה: "באיזה מחר הופך מלשין למודיע?"

לאוצר לא היה כל הענין נעים. הודה השבוע פקיד בכיר: "אנחנו משתדלים להשיג תיק את הפרשה, ולכן ניסינו למנוע לפני שבוע את הפרסום על קיומו של המודיע, שקיבל 20,000 לירות. כי אם לא יהיה רעש ציבורי מכל הפרשה, נוכל לגמור עם גם על 70'80 אלף לירות, עליידי הסכם ג'נטל-מני."

דרכיחיים

זאימוק דוילאו'י

"מה קרה לחוסני עסלי?" שאלו עובדי המטע של קיבוץ עין-שמר איש את רעהו.

סניפים בכל רחבי הארץ...

בנק דיסקונט לישראל בע"מ
ISRAEL DISCOUNT BANK LTD.

בנק דיסקונט
לישראל בע"מ

אורה והילך המאומץ

אחות העמים טתחילה בבית תינוקות

פנחס אפשטיין, מנהיג אחדות-העבודה בבני-ברק, פרצו הפועלים אל הנגריה, היכרו את מפירי השביתה. אפשטיין, המשוכנע בצידוק השותפים, הסתובב בבית-החרושת לרהיטים, עורר את הפועלים החדשים.

אחתה שעה המק שמש לסלפון, הזמין גיידת שוטרים חמושה בקסדות ומקלות, כדי לסלק את הפועלים מן הנגריה. כשנענדה תה המשטרה לבקשתו, סילקה את הפועלים מתחומי מפעל הרהיטים, חשב כי סיים את הקרב בנצחון.

מדפון שבור. גם הפועלים נראו מאוכזבים. "מה יצא לנו מכל העסק?" שאל עובד צעיר את אפשטיין, שהסתובב בין הפועלים כחולצה משובצת. "מחר הוא שוב פעם יביא משטרה, ויוציאו אותנו מפה בכוח!"

אחרים הציעו לחתר על רעיון ההתארגנות בהסתדרות. "נחזור לעבודה ונעזוב את כל הצרות עם ההסתדרות!" הציע פועל, אב לשני ילדים.

אולם אפשטיין לא ויתר. כבודו כעסקן פועלים הועמד במבחן. "מחר לא תבוא שום משטרה", הבטיח לפועלים. איך ימנע את התקרבות המשטרה, לא רצה לגלות לפועלים המפקקים.

למחרת בבוקר, כשחזרה התמונה מן הבוקר הקודם, נכתו הפועלים כי אפשטיין, המגן על העובדים, צדק. המשטרה לא הגיעה למקום.

הסיבה: אחד מידידיו של אפשטיין סילפון למשרדו של בעל אמריקאנה משה שמש, הניח את השפופרת בצד. הוא השתלט על קו הטלפון של בעל הנגריה, שלא היה יכול להזיק את המשטרה.

הערבי הצעיר (28), בן כפר קרע, היה כבן בית בקיבוץ עוד בימי ילדותו. הוא נשא אשה, החל עובד במטעי הקיבוץ. במרוצת הזמן כמעט הפך לחבר כמו כל חברי הקיבוץ המפ"מי. אך חבריו לעבודה הבחינו שחל בו שינוי. הוא נעשה עצוב, חדל כמעט לדבר. הם ניגשו אליו, לחצו שיגלה להם מה קרה לו.

"אין לי כבר אשה", סיפר להם הצעיר, "והילדה עוברת מיר אל יד בין נשי הכפר הרחמניות." חוסני, שאשתו יוסו ילדה לו ארבעה ילדים, החליט, כאשר הגיעה שעתה של האשה ללדת בחמישית, לשלוח אותה לבית-חולים. שלושה ימים היתה שם, אך הלידה בוששה לבוא. בינתיים קרב חג אל-פיטר, וחוסני החזיר את אשתו הביתה כדי שתוכל להימצא בבית בחג, ותוכל גם לדיאוג ולטפל בילדים.

שעות אחדות אחרי שהגיעה הביתה, אחווה צירי לידה. היא ילדה תינוקת בריאה, אולם אחרי הלידה הרגישה ברע, הועברה לבית-החולים ושם מתה.

בערב שימש חוסני מרכזו השיחה בחדר האוכל. כששמעה על הענין ירידתו אורה (23), שהיא עצמה אם לילד, פנתה אל מודיירות הקיבוץ בהצעה מקורית: לאמץ את התינוקת. המוכירות הסכימה. אולם את חוסני עצמו אי-אפשר היה לשאול. הוא הרי גיש עצמו אשם במות אשתו, מפני שלקח אותה מבית-החולים הביתה, עזב את הכפר והעבודה, נעלם. מבלי לשאול אותה, נסעה אורה לכפר, הביאה את התינוקת לקיבוץ. חברים אחרים נשלחו לחיפה לגלות את הבורח. הם מצאו את חוסני, הסבירו לו כי יד הגורל היתה במות אשתו. הוא חזר.

